

3. navadna nedelja B

*Vôdi me v svoji resnici in me úči,
saj si ti Bog moje rešitve. (Ps 25,5)*

Prvo berilo

Jona 3,1-5.10

Gospodova beseda je prišla Jonu, rekoč: "Vstani, pojdi v Ninive, velíko mesto, in mu oznani, kar ti povem!" Jona je vstal in šel v Ninive po Gospodovi besedi. Ninive pa so bile velíko mesto pred Gospodom, tri dni hoda. Jona je začel hoditi po mestu, en dan hoda; klical je in pravil: "Še štirideset dni in Ninive bodo razdejane!" Ninivljani so verovali Bogu, oklicali so post in se oblekli v raševino, od največjega do najmanjšega. Bog je videl njihova dela, kako so se obrnili od svoje slabe poti; in Bogu je bilo žal zaradi hudega, o katerem je govóril, da jim ga bo narédil, in ga ni stóril.

Drugo berilo

1 Korinčanom 7,29-31

To pa rečem, bratje in sestre, da je odmerjeni čas kratek. Odslej naj bodo tisti, ki imajo žene, kakor da jih ne bi imeli, tisti, ki jočejo, kakor da ne bi jokali, tisti, ki se veselijo, kakor da se ne bi veselili, tisti, ki kupujejo, kakor da ne bi nič imeli, in tisti, ki ta svet uporabljajo, kakor da ga ne bi izrabljali, kajti podoba tega sveta mineva.

Evangelij

Marko 1,14-20

Ko so Janeza zaprli v ječo, je šel Jezus v Galilejo. Oznanjal je Božji evangelij in govóril: "Čas se je dopólnil in Božje kraljestvo se je približalo. Spreobrnite se in vérujte evangeliju!" Ko je šel ob Galilejskem jezeru, je zagledal Simona in Andreja, Simonovega brata, ki sta metala mrežo v jezero; bila sta namreč ribiča. Jezus jima je rekel: "Hodita za menoj in narédil vaju bom za ribiča ljudi!" Takoj

sta pustila mreže in šla za njim. Ko je šel malo naprej, je zagledal Jakoba, Zebedêjevega sina, in njegovega brata Janeza, ki sta bila tudi v čolnu in popravljala mreže. Takoj ju je poklical. In pustila sta očeta Zebedêja z najemniki v čolnu ter odšla za njim.

V razmislek

Ta, o katerem se je toliko govorilo v adventu in božičnem času, sedaj nastopi kot Jezus, učlovečeni Bog. In na začetku njegovega javnega delovanja se srečamo z "Božjim evangelijem" – Božjim veselim sporočilom. S tem postane jasno, da je Jezus tisto veselo sporočilo, ki je bilo obljubljeno ljudem od Boga. Z Jezusovim nastopom, z njegovim oznanjanjem z besedami in dejanji je postalo Božje kraljestvo resničnost. Sam Jezus je prvi ribič, ki si ne pridobiva ljudi na trd, nepopustljiv in neljubeč način verskih dogem, temveč jih privablja z dobroto in razumevanjem. S tem je njegov klic k spreobrnitvi in pokori, s katerim se postavi ob bok starim prerokom, veselo sporočilo in ni grožnja. Sprebrniti se pomeni, verjeti v veselo sporočilo in slediti klicu, morda z nekaj negotovosti in strahu, ampak kljub temu s polno zaupanja.

To srečanje z Jezusom v današnjem evangeliju je za štiri ljudi tako pretresljivo, da začutijo, da je čas da pustijo za seboj svoje odnose, svoj poklic in svoje okolje ter se podajo na popolnoma novo, še ne poznano pot. Na pot, ki jih bo počasi pripeljala bližje temu, kar pomeni prihod Božjega kraljestva v lastnem življenju in za lastno življenje in kako se to lahko odrešujoče in srečno spremeni v blagoslov za druge. Njihovi talenti in sposobnosti so postavljeni v nov kontekst – ostali bodo ribiči, vendar bodo od sedaj naprej "ribiči ljudi" – ljudje, ki na drug način prinašajo ljudem blagoslov.

Izstopiti iz poznanih življenjskih okoliščin na neko novo življenjsko pot – ali lahko vidim v tem veselo sporočilo tudi zame? Ali zaupam, da obstaja nekdo, ki vidi v meni več, kot sam slutim ali vem, ki me z in s pomočjo tega želi pripeljati v svobodo, neodvisnost in širino? Ali pa se počutim tako ujetega v zunanjih okoliščinah, ki mi dajejo občutek varnosti in domačnosti, da si ne upam narediti koraka iz ujetosti, ki je niti ne opazim?

Pavel vidi nevarnost v posvetnih stvareh, ki zakrivajo pogled na pravo notranjo svobodo. V svojem prvem berilu Korinčanom skuša ljudem ponuditi drugačen pogled na lastno življenje, kot če bi ob koncu življenja skušali pogledati, kaj je pomembno in kaj ni pomembno. Ob koncu zemeljskega življenja, bo veliko tega, za kar mislimo, da je bistveno za našo osebno dobrobit, ostalo za nami. Iz tega vidika je dobro, da se že za časa življenja vadimo v indiferentnosti. Indiferentnosti in ne ravnodušnosti!

Indiferentnost je odnos, ko sprejmemo različna dejstva kot so npr. zakon in koruzništvo, lastništvo in najemništvo, veselje in žalost, smeh in jok... brez kakršnih koli vrednostnih sodb, kaj je pravilno in kaj ne, temveč da jih sprejmemo kot možnosti in s tem pokažemo odprtost in zaupanje v Božji načrt z vsakim izmed nas. Nobeni zunanji pogoji in nobeni notranji razlogi ni treba da so ovira, da bi življenje ne oblikovali po Jezusovem zgledu. Dovolj je, da se zavedamo – Bog ve za mojo usodo in me obdarja z več priložnostmi kot se mi sanja, pod predpostavko, da se upam slediti njegovemu klicu. To je dejansko "veselo sporočilo"!